

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

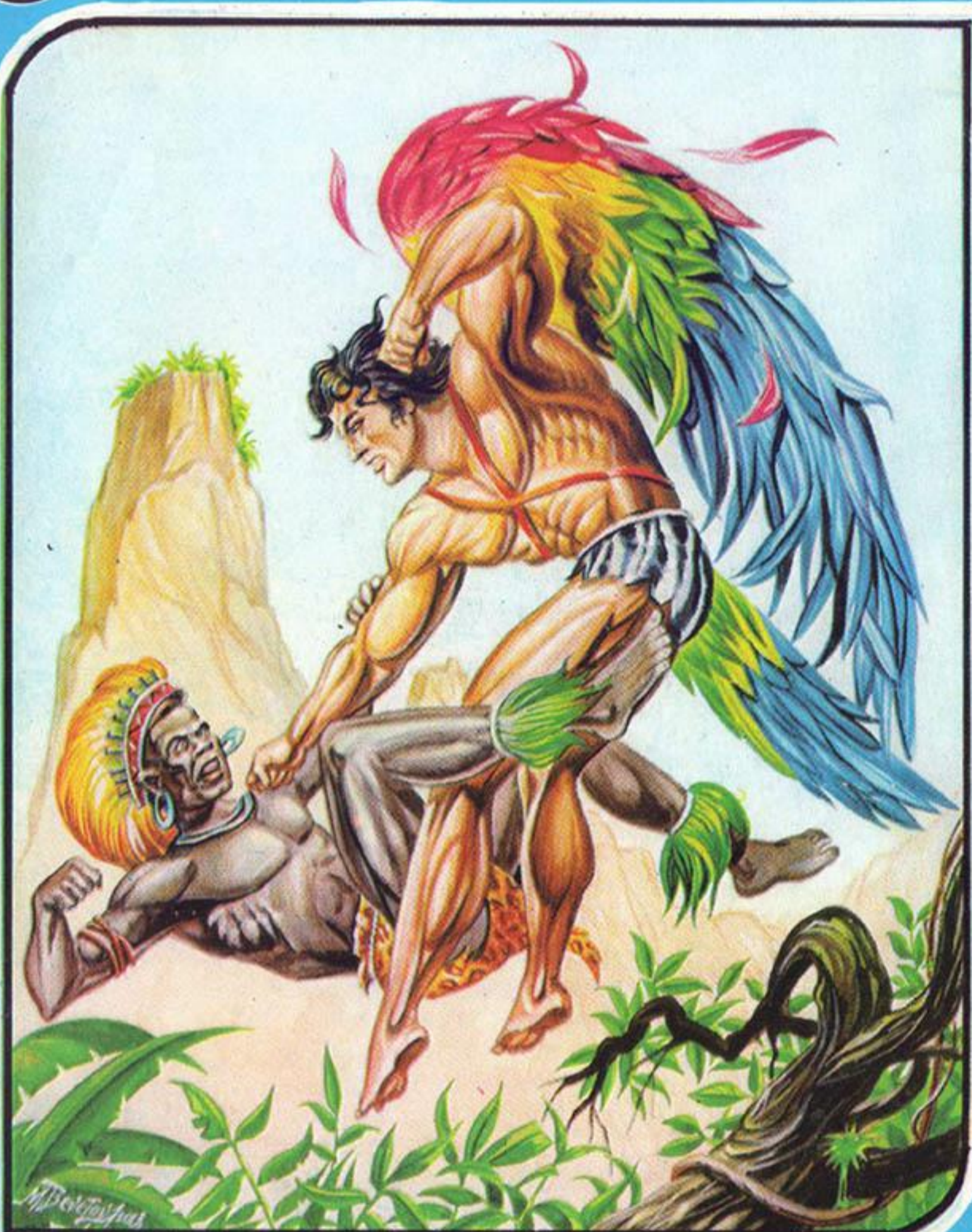
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

22

12 ΔΡΧ.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

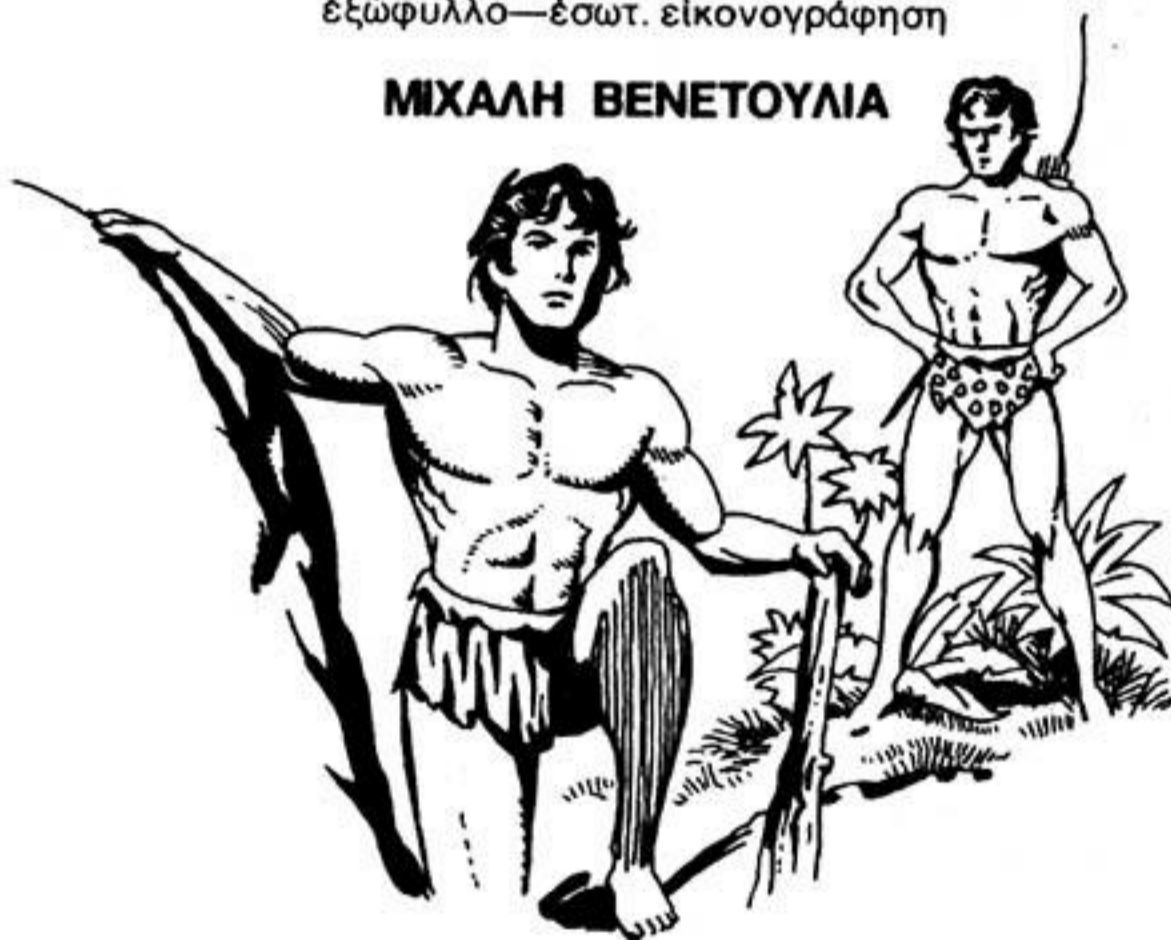
Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Ζωντανοί
6τῆς

ΦΛΟΓΕΣ

Στά χέρια τῶν Κανιβάλων

Ὁ γίγαντας μουγκρίζει σάν πληγωμένο θηριό... Είναι δεμένος χεροπόδαρα. Πάνω σέ μιά μεγάλη, πέτρινη, ιερή κολόνα.

Στήν κορφή της σκαλισμένο ἕνα κεφάλι. Κωμικό, τερατόμορφο. Παριστάνει ἄγριο Θεό.

Πλάι του ἄλλη μιά κολόνα, ἴδια μέ τήν προηγούμενη. Σ' αὐτήν, δεμένη μιά ὁμορφη, λευκή γυναίκα.

Γύρω στά ιερά σύμβολα, καμιά δεκαριά ἄνθρωποφάγοι. Παράξενες ἐτοιμασίες γίνονται. Ἀνάβουν τεράστια φωτιά. Λαιμαργες οἱ φλόγες πλησιάζουν τά δυό θύματα. Λίγες στιγμές ἀκόμα... Θά τά φτάσουν... Οἱ κανίβαλοι ἀλαλάζουν.

Ξερογλείφονται. Καί στούς θεούς θυσία θά κάνουν. Καί τσιμπούσι γερό θά στήσουν... Οἱ δυό αἰχμάλωτοι θά ψηθοῦν γρήγορα. Οἱ σάρκες τους θά ἔναι νόστιμες!...

Ἡ γυναίκα κοιτάζει μέ ἀπόγνωση. Οἱ φλόγες πλησιάζουν. Σπαράζει ἀπ' τό φόβο. Οὐρλιάζει σάν τρελή. Ὁ γιγαντώσωμος ἄντρας χτυπιέται πλάι της. Μουγκρίζει ἀπαίσια.

Ἡ λευκή τόν κοιτάζει ἄγρια. Τοῦ φωνάζει μέ λύσσα:

– Κακοῦργε, Γκαοῦρ!... Ἐσύ μονάχα φταίς... Γιά χάρη σου βρίσκω τόν πιό φριχτό θάνατο.. Ἐπιτηδες ἄφησες τό λιοντάρι νά σπαράξει τόν ἄντρα μου... Γιά

νά μέ κάνεις σκλάβα σου. Νά μέ ντροπιάσεις... Έσύ μ' έστειλες νά ξεγελάσω τή μελαπή κόρη... Έσύ μ' έριξες στά χέρια του γοριλάνθρωπου!... Άνάθεμά σε!...

Οί φλόγες, τούς φτάνουν τώρα. Τά γυμνά πόδια του γίγαντα καίγονται. Ό πόνος τρομερός!... Άβάσταχτος!...

Όμως, έχει υπεράνθρωπη δύναμη. Κάνει απεγνωσμένη προσπάθεια. Η πέτρινη ιερή κολόνα ξεριζώνεται... Γέρνει... Χτυπάει στήν πλαϊνή. Τήν παρασύρει... Πέφτουν κι οί δυό κάτω...

Η κολόνα πού ναι δεμένος ό άντρας, βρίσκει πάνω στή λευκή γυναίκα. Τήν αφήνει άναίσθητη!...

Ό γίγαντας βρίσκεται τώρα στις φλόγες!... Ούρλιάζει άπαισία...

Ξαφνικά, τρομαχτική κραυγή σχίζει τόν άέρα:

- Ούούου!... Ούουούουου!...

Ένας άλλος μεγαλόσωμος άντρας παρουσιάζεται.

Είναι ό Γκαούρ!... Ό θρυλικός έλληνας γίγαντας!

Τό παλάτι τής Ταταμπού

Η πανώρια Ταταμπού!... Η παρθένα κόρη τής Ζούγκλας!... Η άτρόμητη Έλληνίδα!... Η μεγάλη καί άγνή άγάπη του Γκαούρ!... Δέν ζει πιά στήν άπρόσιτη σπηλιά του βραχώδικο βουνού.

Ό τρομερός γοριλάνθρωπος Νταμπούχ(΄) τήν άρπαξε. Τήν πήρε μαζί του. Τήν έφερε στό ξυλένιο καλύβι του. Ψηλά στά κλαδιά του γιγαντόσωμου δέντρου. Φροντίζει μέ μεγάλη άφοσίωση καί στοργή τήν πανώρια Κόρη. Θέλει νά τήν προστατέψει άπ' τά νύχια του Ταρζάν. Τό ένστικτο του λέει πώς ή Ταταμπού κινδυνεύει άπ' τόν Άρχοντα τής

Ζούγκλας.

Ό Γκαούρ έχει στείλει κοντά στήν άγαπημένη του τό νάνο. Τής κρατάει συντροφιά. Τή διασκεδάζει μέ τ' άστεία του.

Ό μικροσκοπικός Ποκοπίκα κι ό γιγαντόσωμος Νταμπούχ, κοιμούνται άγκαλιασμένοι τις νύχτες. Κάτω άπ' τό μεγάλο δέντρο πού βρίσκεται τό καλύβι τής Ταταμπού. Πλάι στον κορμό του.

Ό Γκαούρ, γιά συντροφιά στή σπηλιά του, έχει κρατήσει τήν... πεντάμορφη πυγμαία. Τή μαμζέλ Χουχού, όπως τή λέει ό Ποκοπίκα.

Ό νάνος ξυπνάει σήμερα πολύ πρωί. Ό Νταμπούχ κοιμάται άκόμα πλάι του. Ό άμοιρος, όλη νύχτα μένει ξάγρυπνος γιά νά φυλάει τήν πανώρια φιλοξενούμενη του. Μόνο τά χαράματα σφαλάει τά μάτια. Βυθίζεται σέ βαρύ λήθαργο.

Ό Ποκοπίκα έχει όρεξη γιά κουβέντα. Στενοχωριέται πού ό γοριλάνθρωπος κοιμάται άκόμα. Άπλώνει τό μαύρο χεράκι του. Του γαργαλάει τή μύτη.

Ό Νταμπούχ μισοξυπνάει. Μουρμουρίζει μέ κλειστά μάτια:

- Νταμπούχ. Νυστάζει. Κοιμάται.

Ό Ποκοπίκα τόν μαλώνει μ' ένα τρίλεξο:

- Ντροπή. Ψοφολογās. Άκόμα.

Ό γοριλάνθρωπος δέν του δίνει σημασία. Γυρίζει άπ' τ' άλλο πλευρό.

Ό νάνος θυμάται μιά σχετική παροιμία. Του τή λέει μέ δυό τρίλεξα:

- Γλυκός. Ύπνος. Αύγή... Γυμνός. Τέτοιος. Λαμπρή.

Ύστερα σφίγγει τό δεξί του χέρι μέ τ' άριστερό. Μουρμουρίζει ένθουσιασμένος:

- Μπράβο μου!... Τ' άνθρωπογοριλίστικα τά παρλάρω θαύμα!...

Τήν ίδια στιγμή, πάνω άπ' τό δέντρο,

ἀκούγεται μιά γλυκιά φωνή:

- Ποκοπικό!...
- Τί είναι, καλέ;
- Έλα επάνω...
- Νά κοιμηθούμε;
- Όχι. Νά κουβεντιάσουμε.
- Τότε, άσε με... Κουβεντιάζω και

μόνος μου.

Ή Ταταμπού επιμένει:

- Έλα, Ποκοπικό μου... Θέλω κάτι νά σου πώ...

Ο μικροσκοπικός νάνος σκηκώνεται. Σκαρφαλώνει στο δέντρο. Φτάνει στην ψηλή ξυλένια καλύβα...

Η μελαψή έλληνίδα τον άρπάζει στην άγκαλιά της. Ο Ποκοπικό κάνει πώς χασμουριέται.

- Έλα... Πές μου γρήγορα τί θέλεις... Νυστάζω... Ζωή είν' αυτή νά κοιμάμαι όλη νύχτα μέ τον καπετάν Άμπλαούμπλα!... Χρωστάω τίποτα, σέ περικαλώ;

Ή Ταταμπού δέν προσέχει τά λόγια του. Κολλάει τά χείλη της στ' αυτί του νάνου. Του ψιθυρίζει:

- Ποκοπικό, θέλω νά φύγω από δώ... Πρέπει νά μέ βοηθήσεις... Ο Ταρζάν είναι κακούργος. Ο Γκαούρ δέν μ' αγαπάει. Τόν Νταμπούχ τόν φοβάμαι... Μονάχα σύ μου μένεις... Θά βρούμε μιά σπηλιά νά ζήσουμε μαζί...

- Σύμφωνοι. Άλλά θά μέ παντρευτείς πρώτα, τής λέει ό Ποκοπικό.

Ή Ταταμπού τόν μαλώνει:

- Έλα τώρα... Άφησε τίς κουταμάρες...

Κάνει άπεγνωσμένη προσπάθεια. Ή πέτρινη ιερή Κολόνα ξερριζώνεται.

- Μώρ' τί μᾶς λές! τῆς κάνει θυμωμένα. Γιά ποιόν μέ πέρασες;

Ἦστερα χτυπάει τὴν κεφαλα του.

- Ἄν δέ μπεῖ «κουλούρα» ἐδῶ, φιλί τρεχούμενο δέν ξαναβλέπεις, τῆς λέει.

Ἡ μελαψή κόρη χαμογελάει:

- Γιατί, Ποκοπικάκι μου;

- Γιατί σᾶς ξέρω ἐσᾶς τίς γυναῖκες!... Θά μέ βαρεθεῖς καί θά μέ πετάξεις στούς πέντε δρόμους.

Ἡ Ταμπούχ τοῦ λέει πάλι σιγά:

- Λοιπόν, Ποκοπικό... Θέλω νά μοῦ

κάνεις μιά μεγάλη χάρη... Θά πᾶς νά βρεῖς τόν Γκαούρ... Θά τόν παρακαλέσεις νά ἴρθει νά μέ λευτερώσει...

- Γιατί; Κακοπερνᾶς ἐδῶ στό παλατάκι σου;

- Πήγαινε τώρα ἀμέσως... Πές του πῶς ὁ Νταμπούχ κάθε πρωί κοιμᾶται... Τότε μόνο μπορεῖ νά μέ πάρει...

Ἡ νόσος μουρμουρίζει:

- Τί νά γίνει... Θά πάω... Στά ὁμορφα κορίτσια, χατίρι δέ χαλάω!...

1. Εἶναι ἓνας τερατόμορφος κτηνάνθρωπος. Μεγαλύτερος στό μπόι ἀπ' τόν Γκαούρ. Ἀσύγκριτα πῶ χεροδύναμος ἀπ' αὐτόν.

Εἶναι ὁ καρπός ἑνός πρωτάκουστου ἔρωτα: Κάποιος γιγαντόσωμος ἄγριος γορίλας ἄρπαξε κάποτε μιά δυστυχισμένη λευκή ἱεραπόστολο... Ἀπ' τὴν ἔνωσή τους γεννήθηκε ὁ τρομερός γοριλάνθρωπος.

Ἡ Νταμπούχ εἶναι μιά δυσυπόστατη ὑπαρξη, γεμάτη ἀντιθέσεις. Μέσα του γίνεται ἀδιάκοπη πάλη ἀνθρώπων καί κτήνους. Πότε νικάει κι ἐπικρατεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀπαίσιου πατέρα του. Καί τότε ἄγριες καί κτηνώδεις εἶναι ὅλες του οἱ ἐκδηλώσεις... Ἄλλοτε ἐπικρατεῖ ἡ ὑπόσταση τῆς ἁγίας μητέρας του. Τότε γίνεται ἀγνώριστος. Τό φριχτό πρόσωπό του παίρνει γλυκιά, ἀνθρώπι-

νη ἐκφραση... Δείχεται ἡμερος, καλός. Ἀγαπάει τοὺς ἀνθρώπους. Κινδυνεύει τὴ ζωὴ του γιὰ νά τοὺς προστατέψει...

Ἡ Νταμπούχ νιώθει τίς γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ὅμως αὐτός σπάνια μιλάει. Ποτέ δέ μεταχειρίζεται περισσότερες ἀπὸ τρεῖς λέξεις γιὰ νά πει τί σκέφτεται... Τί θέλει...

Ἡ τρομερός γοριλάνθρωπος ζεῖ σέ μιά ξυλένια καλύβα φτιαγμένη στά ψηλά κλαδιά κάποιου τεράστιου δέντρου. Οἱ γορίλες τῆς Ζούγκλας τόν λατρεύουν σάν Θεό... Μιά φανατική ἀγέλη ἀπ' αὐτοὺς τόν ἀκολουθεῖ πάντα. Σέ κάθε μετακίνησή του...

Ἡ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ εἶναι ὁ φόβος κι ὁ τρόμος θεριῶν κι ἀνθρώπων τῆς Ζούγκλας...

Μιά άγνωστη λευκή γυναίκα

Γρήγορα κατεβαίνει άπ' τό θεόρατο δέντρο. Σκουντάει τόν κοιμισμένο γοριλάνθρωπο...

- Έ, μπάρμπα Δεινόσαυρε, του λέει. Έγώ φεύγω... Έχε τό νοῦ σου στό κορίτσι.

Ο Νταμπούχ ξυπνάει τώρα. Τόν ρωτάει:

- Ποῦ. Ποκοπίκο. Πάει;

Ο νάνος τ' άποκρίνεται θυμωμένα:

- Όπου. Μοῦ. Γουστάρει.

Ο γοριλάνθρωπος σηκώνεται. Μουρμουρίζει:

καρδα:

- Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!...

- Μπράβο, τή βρήκες, του κάνει ο Ποκοπίκο. Γι' αυτή σου μιλάω...

Ο γοριλάνθρωπος ρίχνει μιά ματιά πάνω στό καλύβι. Εκεί πού βρίσκεται ή Ταταμπού. Ύστερα ξεκινάει άργά. Πάει νά μαζέψει καρπούς. Σέ λίγο χάνεται πίσω άπό τήν πυκνή, παρθένα βλάστηση τής Ζούγκλας.

Τό ίδιο κάνει κι ο Ποκοπίκο. Πάει όμως αντίθετη κατεύθυνση... Τραβάει γιά τή σπηλιά του Γκαούρ.

Μά δέν προφταίνει νά κάνει λίγα βήματα. Ξαφνικά, κάτι παίρνει τ' αυτί

- Νταμπούχ. Καρπούς. Μαζεύει... Ταταμπού. Ξυπνάει. Τρώει...

- Καλά. Νοικοκύρης. Έσύ, του κάνει ο Ποκοπίκο. Χαρά. Γυναίκα. Πάει!...

Μά τά τριλεξα τής «άνθρωπογοριλικής», τόν δυσκολεύουν.

- Ξέρεις τίποτα, μπάρμπα; του λέει. Τά παρακάτω θά στά πῶ χύμα:

Καί συνεχίζει:

- Χαρά στή γυναίκα πού θά σέ πάρει!... Φαίνεσαι καλό άνθρωπάκι... Έτσι μου ρχεται νά σέ παντρέψω... Έχω ένα καλό κορίτσι... Σάν κουμπαράς καπνισμένος είναι. Τί λές; Νά σου κάνω τά προξενιά; Ξέρεις ποιά είναι;

Ο τεράστιος Νταμπούχ γελάει καλό-

του. Είναι δυό σιγανές φωνές. Μιά άντρική και μιά γυναικεία. Κουβεντιάζουν.

Ο νάνος πλησιάζει όσο νά τούς δει. Κι άμέσως κρύβεται γιά ν' άκούσει.

Είναι ένας μεγαλόσωμος άντρας. Και μιά λευκή γυναίκα.

Εκείνη του λέει:

- Δέν μπορώ... Φοβάμαι... Ο γοριλάνθρωπος θά μέ σκοτώσει...

Ο άντρας τή σπρώχνει βάνουσα:

- Πήγαινε, ψιθυρίζει άγρια. Θά σέ πνίξω... Τώρα είναι εύκαιρία. Ο Νταμπούχ λείπει...

Η ξανθιά λευκή γυναίκα ξεκινάει μέ δισταγμό... Προχωρεί άργά... Φτάνει

κάτω απ' τὸ τεράστιο δέντρο. Σηκώνει τὸ κεφάλι της. Λέει στὴν Ταταμπού:

– Ἄκουσε, κοπέλα μου. Ὁ Γκαούρ θέλει νά σέ σώσει... Εἶναι κρυμμένος ἐδῶ τριγύρω... Κατέβα γρήγορα... Μ' ἔστειλε νά σέ πάω κοντά του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ποκοπικό συλλογιέται:

– Ἄν ἡ Ταταμπού κατέβει, θά τρέξω νά φωνάξω τὸν καπετάν Δεινόσαυρο! Θά σπάσουμε πλάκα!

Σωτηρία μετά... θάνατο

Τά φοβερά γεγονότα στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιά⁽²⁾, ξεσκέπασαν τὸν Ταρζάν. Ἐδειξαν τὸν πραγματικό του χαρακτήρα. Τώρα κι ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού ξέρουν πῶς ἔχουν νά κάνουν μέ ἐχθρό. Καί τί ἐχθρό; Ὑπουλο, καταχθόνιο, φοβερό!... Πού μπροστά σέ τίποτα δέ θά σταματήσει. Φτάνει νά πετύχει τὸ σατανικό σκοπό του... Ν' ἀρπάξει δηλαδή τὴν πανώρια Ταταμπού. Νά τὴν κάνει σκλάβο του παντοτινῆ.

Ὅμως, κι ὁ Ταρζάν ἔχει καταλάβει κάτι. Πῶς ἀπὸ δῶ καί μπρός, ἡ ζωὴ του, σέ μιά τρίχα κρέμεται... Γιατί δέν εἶναι μονάχα ἡ Ταταμπού πού θά θελήσει νά τὸν σπαράξει... Εἶναι κι ὁ Γκαούρ!... Κι ἀλίμονο ἂν πέσει στά χέρια τοῦ τρομεροῦ ἔλληνα γίγαντα. Οὔτε ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας, δέ θά μπορέσει νά τὸν σώσει...

Γι' αὐτὸ ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, φεύγοντας νά σωθεῖ, σάν τὸν

κυνήγησε ὁ Γκαούρ, δέν ξαναγύρισε στὴ σπηλιά του. Ἐψαξε καί βρῆκε ἄλλο, πιό σίγουρο καταφύγιο... Ἐτσι, ἀπὸ τότε ζεῖ σάν τὸ φαρμακερὸ φίδι, μέσα σέ μιά βαθιά τρύπα τῆς γῆς... Τ' ἀνοιγμά της τὸ κρύβουν πυκνοὶ θάμνοι. Ὁ Γκαούρ δέ θά μπορέσει νά τὸν βρεῖ ποτέ...

Τά γεγονότα στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιά ἐγίναν τὴ χτεσινὴ μέρα...

Τὴ νύχτα, λοιπόν, ὁ Ταρζάν πού κοιμόταν στό σκοτεινὸ λαγούμι του, ἀκούει κάπου κοντά, σπαραχτικές ἀνθρώπινες φωνές.

Μπουσουλώντας βγαίνει ἔξω. Σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του. Τρέχει νά δεῖ τί συμβαίνει...

Καί νά!... Βλέπει ἓνα ζευγάρι λευκῶν κυνηγῶν. Ὁ ἄντρας θά ἔταν δέ θά ἔταν τριάντα πέντε χρόνων... Ἡ γυναίκα εἴκοσι.

Ἐνα γιγαντόσωμο γέρικο λιοντάρι ἔχει ἀρπάξει τὸν κυνηγό. Ὁ ἄμοιρος παλεύει ἀπεγνωσμένα μέ τὸ θεριό... Ἡ συντρόφισσά του σφίγγει ἓνα περιστροφὸ στά χέρια της. Παρακολουθεῖ σάν διαιτητῆς τὴν πάλῃ ἀνθρώπου καί λιονταριοῦ. Ψάχνει γιὰ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία: Νά πυροβολήσει τὸ θεριό. Χωρὶς ὅμως νά χτυπήσει καί τὸ σύντροφό της.

Μά δέν μπορεῖ νά κάνει τίποτα. Ὁ ἄνθρωπος καί τὸ λιοντάρι ἔχουν σφιχταγκαλιαστεῖ... Τά δύο κορμιά τους ἔχουν γίνει ἓνα...

Ἐτσι, ἡ ἄμοιρη βγάζει σπαραχτικές φωνές... Ζητάει βοήθεια.

Τρέχοντας, ὁ Ταρζάν πλησιάζει... Τ' ὀλόγιμο φεγγάρι κάνει τὴ νύχτα μέρα. Ρίχνει μιά ματιά στὴ λευκὴ γυναίκα. Ὑπέροχο πρόσωπο!... Κορμὶ ἀγαλματένιο!...

(2) Βλέπε τεῦχος ἀρ. 21. «ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ».

“Ε, μπάρμπα Δεινόσαυρε, του λέει. “Εγώ φεύγω... “Εχε τό νοῦ σου στό κορίτσι.

Τά μάτια του άστράφτουν παράξενα... Τρέχει κοντά της. Τήν άρπάζει στά χέρια.

– Μή φοβάσαι, τής λέει. Είμαι ό ... Γκαούρ. Πρέπει νά σε κρύψω κάπου...

Γρήγορα τή φέρνει μπροστά σ’ ένα γέρικο δέντρο. Τή βάζει μέσα στόν κούφιο κορμό του.

– Μήν κουνηθείς από δώ, τής κάνει... Τρέχω νά σώσω και τό σύντροφό σου...

“Αμέσως φεύγει. Πλησιάζει στό μέρος πού άνθρωπος και λιοντάρι παλεύουν... Κρύβεται πίσω από ένα δέντρο... Παρακολουθει τό τραγικό θέαμα... Στο πανώριο πρόσωπο του γίγαντα ζωγμαφίζεται άγρια χαρά!... Περιμένει

μέ άγωνία... Και νά!... Τό πεινασμένο θηριό καταφέρνει νά δαγκώσει τό λαιμό του γενναίου λευκού. Τά τρομερά δόντια του χώνονται μέσα. “Ο κυνηγός μουγκρίζει άπαισία. Σπαρταράει... Σέ λίγες στιγμές μένει άκίνητος. “Εχει πνιγεί.

Τό λιοντάρι έτοιμάζεται νά τόν φάει.

“Ο Ταρζάν αποφασίζει τώρα νά επέμβει.

Βγάζει τήν τρομερή κραυγή του:

– “Αόοο!... “Ααόοοοο!...

Σφίγγει μέ λύσσα τό μαχαίρι. Χύνεται πάνω στό θηριό...

“Εκείνο σαστίζει γιά λίγο... Δέν ξέρει τί νά κάνει... Νά παλέψει μέ τό λευκό γίγαντα; Νά φύγει μέ τό σκοτωμένο θύμα του;

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας έκμεταλλεύεται τή στιγμή. Μ' ένα άκόμα υπεράνθρωπο πήδημα βρίσκεται κοντά στό πεινασμένο λιοντάρι. Καί μ' ένα τρομερό χτύπημα, καρφώνει τό μαχαίρι στό σβέρκο του.

Τό θηριο σωριάζεται νεκρό.

Ο προστάτης τής χήρας

Ο Ταρζάν τρέχει τώρα στό γέρικο δέντρο. Τραβάει τή λευκή γυναίκα. Τή βγάζει άπ' τήν κουφάλα του.

- Ο άντρας μου!... Πού είναι ο άντρας μου; φωνάζει εκείνη σπαραχτικά.

Τό πρόσωπο του θρυλικού άρχοντα τής Ζούγκλας έχει πάρει θλιμμένη έκφραση.

Δέν τής λέει τίποτα. Τήν παρασύρει κοντά του. Φτάνουν στό μέρος πού γίνηκε τό κακό.

- Ό,τι μποροῦσα έκανα, ψιθυρίζει. Σκότωσα τό λιοντάρι... Μά ήταν άργά... Ο σύντροφός σου είχε ξεψυχήσει... Δέν πρόφτασα νά τόν σώσω...

Η άμοιρη γυναίκα σωριάζεται πάνω στό πτώμα του άντρα της. Κλαίει, χτυπιέται, σπαράζει... Ο πόνος πού νιώθει είναι άφάνταστος.

Ο Ταρζάν φαίνεται νά βιάζεται.

- Σήκω, τής λέει. Πρέπει νά φύγουμε από δω...

Εκείνη συνεχίζει τούς θρήνους της.

- Σήκω, τής ξαναλέει ο γίγαντας, πιό δυνατά τώρα.

Η λευκή γυναίκα μέ κανένα τρόπο δε θέλει ν' αφήσει τό νεκρό...

Ο Ταρζάν τήν τραβάει τώρα βάνουσα. Τή σέρνει σαν σκοτωμένο ζαρκάδι.

Η λευκή γυναίκα ούρλιάζει σπαραχτικά.

Τέλος, τή σηκώνει στά χέρια. Τρέχοντας τή φέρνει στήν υπόγεια κρυψώνα του.

Τής παίρνει τό περιστροφο. Τό κρύβει κάπου.

- Ο άντρας σου σκοτώθηκε, τής λέει. Τώρα έγώ θά σε προστατεύω... θά μείνεις μαζί μου.

Τό σκοτάδι τής νύχτας άρχίζει νά ξεθωριάζει. Τ' άδύνατο φώς τής αύγης μπαίνει στό υπόγειο καταφύγιο του Ταρζάν.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας ξυπνάει.

Η λευκή γυναίκα βρίσκεται άνακαθισμένη πλάι του. Κλαίει μ' άναφιλητά. Μέ τις δυό παλάμες έχει κρύψει τό πρόσωπό της.

- Πάμε έξω, τής λέει ο γίγαντας. Για νά γλιτώσεις από μένα, ένας τρόπος ύπάρχει... Θά κάνεις αυτό πού θά σου πώ...

Σέρνοντας τώρα τήν τραβάει έξω. Η άμοιρη λευκή δέν φέρνει καμιά αντίσταση. Ο πόνος κι ή ντροπή τήν έχουν κάνει κουρέλι... Έχει χάσει τή θέλησή της. Ο άρχοντας τής Ζούγκλας προχωρεί. Τήν κρατάει γερά άπ' τό χέρι...

Περπατούν πάνω από μισή ώρα. Σταματούν πίσω από ένα μεγάλο θάμνο.

Ο Ταρζάν τής δείχνει:

- Κοίταξε αυτό τό θεόρατο δέντρο... Βλέπεις μιά καλύβα πάνω στά κλαδιά του; Είναι του γοριλάνθρωπου Νταμπούχ. Εκεί κρατάει σκλάβα του μιά μελαπή γυναίκα... Νά, νά!... Τό άνθρωπόμορφο κτήνος φεύγει... Πάει νά μαζέψει καρπούς... Άκου, λοιπόν, τί θά κάνεις: θά προχωρήσεις.. Θά φτάσεις κάτω άπ' τό δέντρο... Μόλις δεις τή μελαπή γυναίκα, θά τής πεις: « Άκουσε.

κοπέλα μου. 'Ο Γκαούρ θέλει νά σέ σώσει... Είναι κρυμμένος έδω τριγύρω... Κατέβα γρήγορα... Μ' έστειλε νά σέ πάω κοντά του...». "Υστερα θά τήν πάρεις... Θά μοῦ τή φέρεις έδω...

'Η λευκή γυναίκα προχωρεῖ. Κάνει ὅπως τῆς εἶπε ὁ Ταρζάν. Νομίζει ὅμως πώς ὁ ἀπαίσιος αὐτός γίγαντας εἶναι ὁ Γκαούρ.

'Η Ταταμπού, τρελή ἀπό χαρά, κατεβαίνει ἀπ' τό δέντρο.

'Ο κρυμμένος Ποκοπικό τή βλέπει. Καταλαβαίνει τήν παγίδα πού ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πάει νά στήσει. Τρέχει ἀμέσως νά εἰδοποιήσει τόν Νταμπούχ.

'Η μελαπή κόρη ρωτᾶει τήν ἄγνωστη

προσπαθήσω νά ξεφύγω... Νά γλιτώσω ἀπ' τά νύχια του...

'Η μελαπή κόρη τῆς Ζούγκλας τήν κοιτάζει παράξενα:

- Μήπως ὁ Ταρζάν σ' έστειλε νά μοῦ τά πεις ὅλ' αὐτά;

- Ποιός Ταρζάν; Δέν τόν ξέρω. "Οχι... 'Ο Γκαούρ μ' έφερε έδω... Αὐτός ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος...

Τήν ἴδια στιγμή, ἀνθρώπινα βήματα ἀκούγονται νά πλησιάζουν...

'Η Ταταμπού ξαφνιάζεται. Κοιτάζει...

Καί νά!... Μπροστά στίς δυό γυναῖκες παρουσιάζεται ὁ Ταρζάν.

"Ερχεται ν' ἀρπάξει μόνος του τήν πανώρια, μελαπή κόρη.

Λευκή:

- Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; Πάμε γρήγορα κοντά στόν ἀγαπημένο μου...

'Η ἄγνωστη τήν κοιτάζει μέ συμπόνια:

- Καημένο κορίτσι, τῆς λέει σιγά. 'Αγαπᾶς λοιπόν αὐτό τόν ἀπαίσιο κακοῦργο;

- Κακοῦργος ὁ Γκαούρ; κάνει σάν χαμένη ἡ Ταταμπού.

- Ναι... Σκότωσε τόν ἄντρα μου... Πρόσβαλε τήν τιμή μου... Καί τώρα θέλει τάχα νά σώσει καί σένα... Ποιός ξέρει τί ἄλλο ἐγκλημα ἐτοιμάζεται νά κάνει... Τό καλό πού σοῦ θέλω, κρύψου πάλι στά ψηλά κλαδιά τοῦ δέντρου... Μήν πηγαίνεις νά τόν συναντήσεις... Κι ἐγώ θά

'Η Ταταμπού τραβάει τό φονικό μαχαίρι τῆς. Οὐρλιάζει ἄγρια:

- 'Εσύ, λοιπόν, εἶσαι, κακοῦργε;

Καί χύνεται μέ λύσσα νά τόν κατασπαράξει.

Γιγαντομαχία μέ δυό... γυναῖκες

'Η λευκή γυναίκα ἐνθουσιάζεται. Τώρα ἔχει καί μιά σύμμαχο. Μέ ἀφάνταστη λύσσα κι αὐτή πέφτει πάνω στό γιγαντόσωμο Ταρζάν.

Κι οἱ δυό μαζί τώρα, σάν μανιασμένα θηριά, ζητᾶνε νά τόν ξεσκίσουν.

'Ο ἀτρόμητος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας στιγμή δέ δειλιάζει.

Ἄρπάζει τό δεξι χέρι τῆς Ταταμπού. Τό στρίβει. Τό μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὰ δάχτυλά της. Πέφτει κάτω.

Ταυτόχρονα, δίνει μιά τρομερή κλοτσιά στή λευκή γυναίκα. Ἡ ἄμοιρη βρίσκεται πέντε μέτρα μακριά... Οὐρλιάζει ἀπ' τόν πόνο.

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τώρα στήν ἀγκαλιά του τήν Ταταμπού. Κάνει νά φύγει.

– Εἶμαι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, μουγκρίζει. Ἡ θέλησή μου εἶναι νόμος!... Κι ἐσύ κι ὁ Γκαούρ πρέπει νά γονατίζετε μπροστά μου!...

Ἡ πανώρια μελαψή κόρη χτυπιέται καί σπαρταράει στήν ἀγκαλιά του... Μέ τὰ νύχια της προσπαθεῖ νά τοῦ βγάλει τὰ μάτια...

Ὁ λευκός γίγαντας μάταια προσπαθεῖ νά τή δαμάσει... Ἡ Ταταμπού δέν εἶναι συνηθισμένη γυναίκα. Εἶναι ἀφάνταστα δυνατή. Γενναία κι ἀτρόμητη.

Τόν σφίγγει μέ τίς δύο παλάμες της. Ὁ Ταρζάν νιώθει στενοχώρια στήν ἀνάσα του... Τά μεγάλα γαλανά μάτια του ἀνοίγουν. Ἡ γλώσσα του πετιέται ἔξω... Πνίγεται. Πασχίζει ἀπεγνωσμένα νά λευτερωθεῖ ἀπ' τή μανιασμένη γυναίκα. Μά στέκεται ἀδύνατο. Ἡ Ταταμπού ἔχει κολλήσει πάνω του σάν βδέλλα...

Ὁ γίγαντας παίρνει τώρα τή μεγάλη ἀπόφαση. Μέχρι τή στιγμή δέν ἔχει κακομεταχειριστεῖ τή μελαψή κόρη. Ἦθελε νά τή χαρεῖ ζωντανή στό σκοτεινό λαγούμι του. Ὅμως, ἡ ἀπελπίσια τοῦ θολώνει τό μυαλό. Ὁ θάνατος πού νιώθει νά τόν πλησιάζει τοῦ ξυπνᾶ τὰ πιά ἄγρια ἐνστικτα. Νά σωθεῖ μονάχα θέλει. Τίποτ' ἄλλο δέ λογαριάζει...

Ἐτσι ἀπλώνει τὰ χέρια του. Σφίγγει κι αὐτός τό λαιμό τῆς Ταταμπού... Ἡ γυναίκα πού θέλει νά τόν πνίξει,

πνίγεται...

Ὅμως, ἐκείνη καθόλου δέ λογαριάζει τό θάνατο. Οὔτε γιά μιά στιγμή δέν παρατάει τό λαιμό τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Ὅσο νιώθει νά πνίγεται, τόσο περισσότερο τόν σφίγγει.

Μέ βραχνή, πνιγμένη φωνή καταφέρνει νά μουγκρίσει:

– Ὅχι, κακοῦργε!... Δέ θά μοῦ γλιτώσεις!... Οἱ ψυχές μας μαζί θά πετάξουνε στήν κόλαση!...

Ἀλίμονο, ὁμως!... Οἱ τεράστιες παλάμες τοῦ Ταρζάν, σφίγγουν μ' ἀφάνταστη δύναμη τό λαιμό της. Ὁ ἀτρόμητος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πάρει τήν ἀπόφαση νά τήν πνίξει...

Κι ἀλήθεια!... Σέ λίγες στιγμές, τό πανώριο πρόσωπο τῆς Ταταμπού ἀρχίζει νά μελανιάζει. Οἱ κόρες τῶν ματιῶν της γυρίζουν ἀνάποδα. Ἡ γλώσσα κρέμεται ἔξω ἀπ' τὰ χεῖλη της... Ἀρχίζει νά ξεψυχάει...

Ὅχι, ὁμως!... Ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας, δέν τήν ἀφήνει νά χαθεῖ.

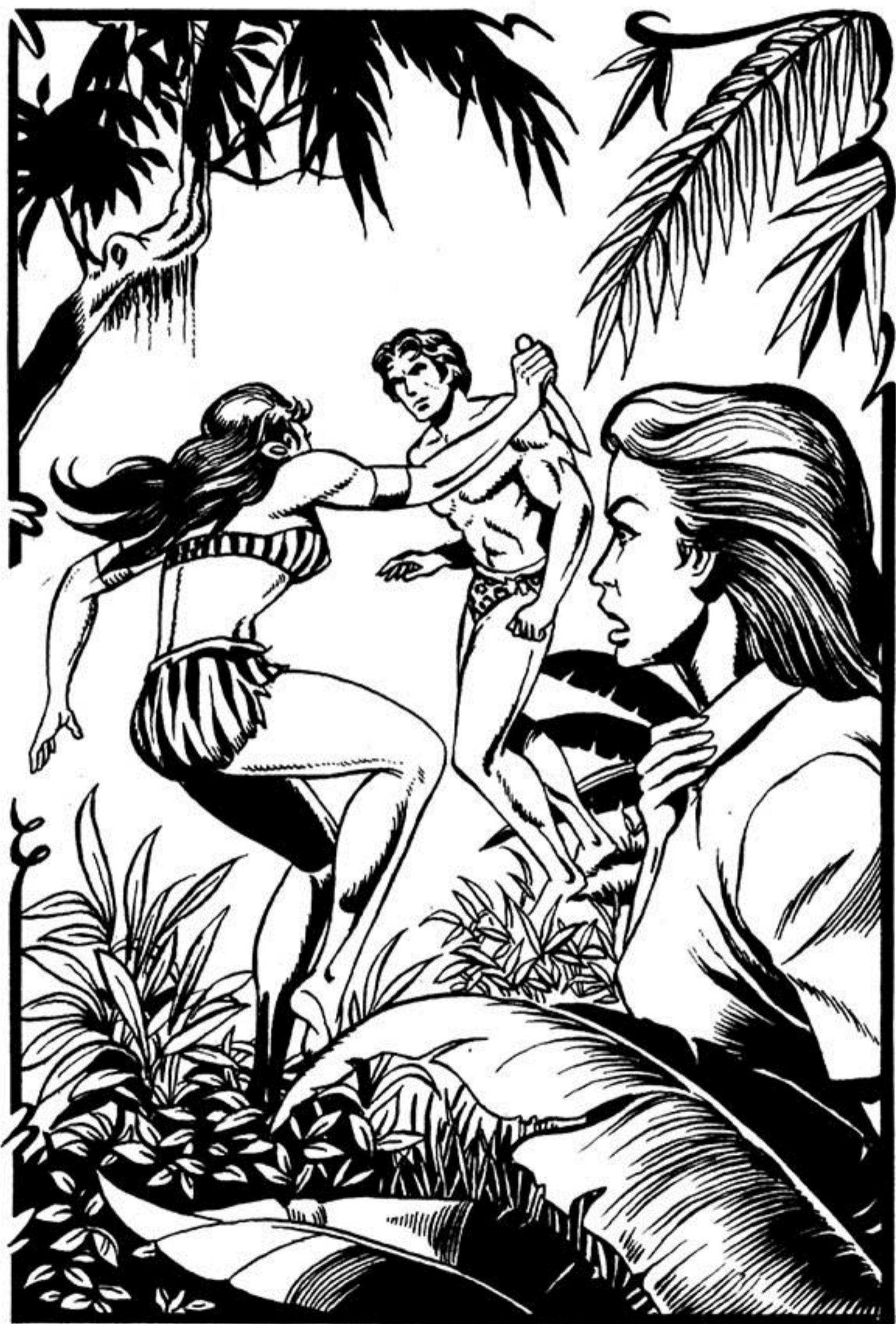
Ἡ ἄγνωστη λευκή γυναίκα, σωριασμένη κάτω ἀπ' τήν κλοτσιά τοῦ Ταρζάν, σηκώνεται. Μέ τό δεξί της χέρι ἀρπάζει μιά πέτρα. Μέ τρόπο, ἔρχεται πίσω ἀπ' τό γίγαντα. Σημαδεύει τό κεφάλι του. Τήν πετάει μ' ἀφάνταστη δύναμη!...

Κρίμα!...

Ἡ πέτρα ξεφεύγει. Ἄν τόν χτυποῦσε στό κεφάλι, θά τόν σκότωνε... Μά τόν βρίσκει στόν ὦμο.

Ὁ Ταρζάν ξαφνιάζεται. Ὁ πόνος πού δοκίμασε εἶναι τρομερός!... Παρατάει τήν Ταταμπού. Ἡ πανώρια κόρη σωριάζεται μισολιπόθυμη...

Ὁ γίγαντας ἀρπάζει τώρα τή λευκή γυναίκα. Μέ μιά βάνουση σπρωξιά τή

Ἐοὺ λοιπὸν εἶσαι, Κακοῦργε;!... Καὶ χύνεται μέ λύσσα νά τόν κατασπαράξει.

ρίχνει κάτω. Πλάι στην Ταταμπού. Παιρνει στά χέρια του μιά άλλη πέτρα. Δέκα φορές μεγαλύτερη... Γονατίζει μπροστά στις δυό γυναίκες. Τή σηκώνει μέ λύσσα. Έτοιμάζεται νά χτυπήσει πρώτα τήν Ταταμπού. Ύστερα θά σκοτώσει και τήν άλλη...

Ή στιγμή είναι τραγική.

Ταυτόχρονα, τρομαχτική κραυγή ακούγεται. Ο ήχος της είναι αλλόκοτος:

- Ύου!... Ύου!... Ύου!...

Τό χέρι του λευκού γίγαντα πού κρατάει τήν πέτρα, μένει σηκωμένο. Ο άτρόμητος Ταρζάν, γονατιστός καθώς είναι, μαρμαρώνει. Τά μάτια του γουρλώνουν παράξενα. Κοιτάζει μέ φρίκη πρός ένα σημείο...

Γρήγορα όμως συνέρχεται... Παρατάει τήν πέτρα. Πετιέται όρθός. Κάνει νά τρέξει. Νά σωθει...

Μά δέν προφταίνει...

Τήν ίδια στιγμή, ένα τεράστιο μαλλιαρό χέρι τον άρπάζει. Καί μιά βαριά, βραχνή φωνή ακούγεται:

- Ταρζάν. Κακό. Σκοτώνει!...

Είναι ό άδάμαστος Νταμπούχ!... Ο τρομερός άνθρωπογορίλας.

Πίσω του φτάνει ό Ποκοπικό. Άνεμίζει πανηγυρικά τή χατζάρά του!... Στριγγλίζει:

- Άπάνω του, μπάρμπα Δεινόσαυρε!... Εγώ είμ' έδω!...

Ο έρωτας θέλει φτερά

Ο Γκαούρ κάθεται έξω άπ' τή σπηλιά του. Στή μεγαλόπρεπη κορφή του ψηλού, βραχώδικο βουνοῦ...

Τό πρόσωπό του είναι χλωμό. Ή έκφρασή του πονεμένη...

Πάνω άπ' τό κεφάλι του φτερουγίζει

παιχνιδιάρικα ό Πικ. Τ' άγαπημένο του πουλί. Τό τετραπέρατο, μεγάλο, μαῦρο κοράκι. Ο πιστός κι άχώριστος σύντροφος τής μοναξιάς του...

Λίγο πιά πέρα κάθεται σέ μιά πέτρα ή κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία. Ή «πεντάσχημη» Χουχού, όπως τή λέει ό Ποκοπικό. Κοιτάζει τό κοράκι. Μουρμουρίζει:

- Τί διάβολο!... Μέλι έχω και μου κολλάνε όλοι; Καί τό κοράκι άκόμα ξετρελάθηκε μαζί μου!...

Ύστερα, ρίχνει μιά λοξή ματιά στό Γκαούρ. Καί συνεχίζει:

- Μόνο... μερικοί-μερικοί μās κάνουνε τό «σκληρό άντρα»!... Είναι πού δέν βρίσκεται κοντά μου ό Ποκοπικός!...

Άλλιώς ποιός τούς είχε ανάγκη.

Ο μελαψός γίγαντας δέν προσέχει τά λόγια της. Άκούει όμως τή φωνή της. Τή ρωτάει:

- Είπες τίποτα, Χουχού;

Εκείνη του έξηγει:

- Θέλω νά πώ πώς δέν μπορείς νά χωρίζεις έτσι δυό καρδιές. Γιατί, σέ παρακαλώ, έστειλες τον Ποκοπικό στή μαντάμ Άλόγα. Δέν τής έφτανε ό γοριλάνθρωπος; Άφέντης είσαι, βέβαια... Κάνεις ό,τι θέλεις... Συμφωνώ, μάλιστα. Μά έμένα δέ μέ λογαριάζεις; Όμορφη είμαι. Μοιραία είμαι. Χαριτωμένη είμαι. Τσαχπίνα είμαι... Δέν μπορεί νά μή σ' άρέσω... Στο κάτω-κάτω λείπει κι ό Ποκοπικός!... Καί νά μέ φιλήσεις, πού λέει ό λόγος, ποιός θά μās δει;

Ο Γκαούρ πάλι δέν τήν προσέχει. Τώρα κοιτάζει τό μαῦρο κοράκι. Τό βλέπει νά φτερουγίζει μπροστά του χαρούμενο. Ψιθυρίζει μελαγχολικά.

- Καημένε Πικ!.. Πόσο σέ ζηλεύω!...

Άς είχα κι εγώ φτερά!... Θα πετούσα

στην αγαπημένη μου... Θά τήν ἄρπαζα ἀπ' τό ψηλό δέντρο... Καί φτερουγίζοντας θά χανόμουν μαζί της στά σύννεφα!... Ἐκεῖ θά ἴσθνα τή φωλιά τῆς ἀγνῆς κι ἀθάνατης ἀγάπης μας... Μακριά ἀπ' τούς κακούς ἀνθρώπους. Μακριά ἀπ' τόν Ταρζάν...

Ξαφνικά, μιά ἰδέα φωτίζει τά μάτια τοῦ γίγαντα. Πετιέται ὀρθός.

- Ξέρεις νά πλέκεις ψάθες; ρωτάει τήν πυγμαία.

- Καί βέβαια ξέρω, τ' ἀποκρίνεται. Γιά μικρή μέ νομίζεις; Καλέ ἐγώ εἶμαι κοπέλα τῆς παντριάς. Πάρτε το χαμπάρι!...

γες!... Θά μπορῶ νά πετάω σάν πουλί!...

Ἡ Χουχού μουρμουρίζει παραπονιάρικα:

- Ἡ τύχη μου τό ἔχει... Ὅλοι οἱ γαμπροί νά... κάνουνε φτερά!...

Ἡ γιγαντόσωμος ἔλληνας ἀνεβαίνει τώρα σ' ἓνα δέντρο. Διαλέγει δυό μεγάλα καμπυλωτά κλαδιά. Τά σπάει. Κατεβαίνει. Τά καθαρίζει ἀπ' τά παρακλάδια.

Ἡ Χουχού κόβει κι αὐτή δυό ἄλλα κλαδιά. Ἀλλά πολύ μικρότερα.

Ἦστερα, κι οἱ δυό μαζί, προχωροῦν στίς ὄχθες μιᾶς μικρῆς λίμνης. Κόβουν καί φτιάχνουν ἓνα τεράστιο δεμάτι ἀπό

Ἡ μελαψός γίγαντας τήν ἄρπάζει στά χέρια. Κατεβαίνει τά τρομαχτικά βράχια τοῦ βουνοῦ του. Φτάνουν κάτω.

- Ξέρεις τί θά κάνω; τή ρωτάει χαρούμενος.

- Ὅχι... Ἀλλά φαντάζομαι!... Θά μέ... φιλήσεις.

- Χίλιες φορές νά σέ φιλήσω, τῆς λέει.

Κι ἀμέσως τῆς δίνει κάμποσα φιλιὰ στά μάγουλα.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει:

- Καλά φιλᾶς κι ἐσύ... Μά σάν τό Ποκοπίκο, ὄχι!...

Ἡ Γκαούρ τῆς ἐξηγεῖ.

- Θά φτιάξω δυό μεγάλες φτεροῦ-

μακρόστενα ξερά φύλλα ψάθας. Σάν αὐτά πού πλέκουν τίς καρέκλες.

Ἡ Γκαούρ τά φορτώνεται ὅλα. Καί τή Χουχού μαζί. Ξανανεβαίνει στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ του.

Οἰκτρή ἀποτυχία

Ἡ μελαψός γίγαντας μέ τή βοήθεια τῆς πυγμαίας, πλέκει ἓνα μεγάλο κομμάτι ψάθας πάνω σέ κάθε κλαδί.

Ἡ Γκαούρ κοιτάζει τόν Πίκ. Καί πλέκει τήν ψάθα ἀκριβῶς στό σχῆμα πού ἔχουν τά φτερά του.

Ἔτσι, γρήγορα οἱ δυό τεράστιες

Απάνω του, μπαρμπαδεινόσαυρε! Έδω ειμι' έγω!...

φτερουῖνες εἶναι ἔτοιμες.

Ἡ Χουχού παίρνει τὰ δυὸ μικρούτσικα κλαδιά. Κάθεται σὲ μιά ἄκρη. Ἀρχίζει νὰ πλέκει καὶ σ' αὐτὰ ψάθα.

– Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴ ρωτᾷ ὁ γίγαντας.

– Φτιάχνω καὶ δυὸ φτερουῖνες γιὰ τὸν Ποκοπικό μου!

Σὲ λίγο εἶναι κι αὐτές ἔτοιμες.

Ὁ Γκαούρ πιάνει τώρα στὰ χέρια τὶς δικές του. Τὶς κρατᾷ ἀπλωμένες δεξιά κι ἀριστερά. Ἀρχίζει νὰ τὶς κουνάει σάν πουλί... Δοκιμάζει νὰ πετάξει. Τίποτα πάλι... Μένει ἀκίνητος στὴ θέση του...

– Ἄδικα ὁ κόπος μου, μουρμουρίζει.

Ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζει. Κουνάει πῶς δυνατὰ, πῶς γρήγορα τὶς φτερουῖνες του... Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τὰ ψεύτικα φτερά τοῦ Γκαούρ δὲν κάνουν τίποτα...

Ἡ Χουχού ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια:

– Σάν γαλοπούλα πετᾷς, ἀφέντη μου, τοῦ λέει.

Κι ὁ Πίκ, πού φτερουγίζοντας βλέπει τὴν τρελὴ προσπάθεια τοῦ γίγαντα, κρᾶζει παράξενα.

– Κραάα!... Κρά-κρά... Κράκα-κα... Κράαα!...

Σάν νὰ τὸν κοροϊδεύει κι αὐτός!... Σάν νὰ τοῦ λέει:

– Κουτέ Γκαούρ! Τὰ φτερά δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!...

Μά οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι ξεροκέφαλοι.

Ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας νιώθει τὴν καρδιά του νὰ πετάει... Γιατί νὰ μὴν κάνει τὸ ἴδιο καὶ τὸ κορμί του;

Ἐπιμένει. Πασχίζει. Ἰδρώνει. Ἀγωνίζεται.

Κουνάει μὲ λύσσα τὶς ἀπέραντες φτερουῖνες του. Ταυτόχρονα, πηδάει πρὸς τὰ πάνω. Σάν νὰ θέλει νὰ τὶς βοηθήσει... Ἀμέσως ὁμως ξαναπέφτει.

Βαρὺς σάν ἐλέφαντας. Τίποτα δὲν κάνει... Τίποτα δὲν καταφέρνει...

Τέλος, νευριάζει. Πετᾷ τὶς φτερουῖνες πλάι στὴ σπηλιά του. Μουρμουρίζει:

– Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω... Μόνο πουλί δὲ θά μπορέσω νὰ γίνω ποτέ!...

Τὴν ἴδια στιγμή, φωνές ἀκούγονται ἀπὸ τὰ βράχια.

Εἶναι ὁ Ποκοπικό. Λαχανιασμένος φτάνει στὴν κορφή.

– Τί τρέχει; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Γκαούρ. Συμβαίνει τίποτα στὴν Ταταμπού;

Ὁ νάνος, συνηθισμένος νὰ μιλάει μὲ τὸν Νταμπούχ, τ' ἀποκρίνεται:

– Ταρζάν. Θεός. Σχωρέστον!...

Ἡ Χουχού δὲν καταλαβαίνει καλά. Νομίζει πὼς ὁ ἄλλοτε ἀφέντης τῆς παντρεύτηκε... Ὁ νοῦς τῆς ἐκεῖ εἶναι.

– Καὶ στὰ δικά μας!... Καὶ στὰ δικά μας! φωνάζει στὸν Ποκοπικό.

Ὁ γοριλάνθρωπος τιμωρεῖ

Ὅπως εἶδαμε, ὁ Ταρζάν εἶχε σηκώσει μιά τεράστια πέτρα. Ἦταν ἔτοιμος νὰ σκοτώσει τὶς δυὸ γυναῖκες: Τὴν Ταταμπού καὶ τὴ Μάγδα. Ἔτσι λεγόταν ἡ ἄμοιρη λευκή.

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή, φτάνει τρέχοντας ὁ γιγαντόσωμος Νταμπούχ.

– Ταρζάν. Κακό. Σκοτώνει, οὐρλιάζει μανιασμένος.

Κι ἀρπάζει τὸν Ταρζάν στὰ μαλλιαρά του χέρια.

Ὁ Ποκοπικό τρέχει μὲ τὴ χιτῶνα πίσω του. Φωνάζει:

– Ἀπάνω του, μάρμπα Δεινόσαυρε!... Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!...

Ἄς δοῦμε τώρα τί γίνεται πάρα κάτω.

Ὁ γοριλάνθρωπος εἶναι ἔτοιμος νὰ

σπαράξει τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἔχει πιά πειστεῖ πῶς ὁ λευκός γίγαντας θέλει νά κάνει κακό στήν προστατευομένη του. Τήν πανώρια Ταταμπού. Ὅλα τ' ἄγρια ἔνστικτα τοῦ γορίλα πατερα του, ἔχουν φουντώσει στά στήθια τοῦ τρομεροῦ Νταμπούχ... Διψάει γιά ἐκδίκηση. Γιά αἷμα!...

Μά ἡ Ταταμπού, πεσμένη κάτω καθώς βρίσκεται, προφταίνει νά φωνάξει:

– Μή, Νταμπούχ!... Δέ θέλω νά τόν σκοτώσεις ἐσύ... Ἐγώ πρέ...

Δέν προφταίνει ὁμως νά τελειώσει τά λόγια τῆς. Μένει λιπόθυμη...

Ὁ γοριλάνθρωπος τῆς κάνει τό χατίρι. Δέν τόν σπαράζει.

χτυπιέται. Πασχίζει νά ξεφύγει ἀπ' τό γοριλάνθρωπο. Νά σωθεῖ. Ὁ Νταμπούχ τόν ἔχει σφιξει στή δεξιά του μασχάλη. Μοιάζει μέ δράκο πού κρατάει στά χέρια του ἓνα παιδάκι.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο, τό ἀνθρωπόμορφο θηρίο, πιάνει τώρα τή Μάγδα. Τή λευκή γυναίκα.

Ὁ Ποκοπικό τόν φανατίζει:

– Αὐτή φταίει... Αὐτή ἦρθε νά πλανέψει τήν Ταταμπούκα μου!...

Ὁ Νταμπούχ ξεκινάει τώρα. Στή δεξιά του μασχάλη κρατάει τόν Ταρζάν. Στήν ἀριστερή τή Μάγδα. Προχωρεῖ σχεδόν τρέχοντας.

Ὁ Ποκοπικό τόν ἀκολουθεῖ. Σέρνει τή

ἀμέσως βγαζει τήν τρομερή κραυγή του.

– Ὅου!... Ὅου!... Ὅου!...

Μά σέ διαφορετικό τόνο ἀπό πρῖν.

Σέ λίγες στιγμές, ἀμέτρητοι γορίλες μαζεύονται γύρω του.

Κάτι τούς λέει στή γλώσσα τους.

Ἐνας, πῶς μεγαλόσωμος ἀπ' τούς ἄλλους, ἀρπάζει στήν ἀγκαλιά του τήν ἀναισθητή μελαψή κόρη. Σκαρφαλώνει γρήγορα στό θεόρατο δέντρο. Τή βάζει μέσα στό καλύβι. Κατεβαίνει πάλι κάτω. Κι ὅλοι μαζί οἱ γορίλες κάθονται γύρω ἀπ' τό χοντρό κορμό. Φρουροί καί προστάτες τῆς πανώριας Ἑλληνίδας!...

Στό μεταξύ, ὁ Ταρζάν σπαράζει καί

σκοουριασμένη χατζάρα του. Φωνάζει.

– Ἐ, μπάρμπα!... Μήν τρέχεις... Στάσου νά τούς σφάξω... Στάσου τώρα πού εἶμαι ζεστός!...

Ὁ γοριλάνθρωπος συνεχίζει τό δρόμο του. Ὁ Ποκοπικό τσακίζεται νά τόν φτάσει...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν κάνει πιά καμιά προσπάθεια νά λευτερωθεῖ ἀπ' τά χέρια τοῦ γοριλάνθρωπου. Τό χει πάρει ἀπόφαση. Εἶναι χαμένος.

Ὁ νάνος βαδίζει πλάι του.

– Κακομοίρη μου, τοῦ λέει. Στά χεράκια τοῦ Νταμπούχάκου βρίσκεσαι καί δέν μπορείς νά κουνηθεῖς... Φαντάσου νά σέ εἶχα μαγκώσει ἐγώ στίς

χεροῦκλες μου!...

Στήν ἄλλη μασχάλη τοῦ τριχωτοῦ γίγαντα, βρίσκεται ἡ ἄμοιρη λευκή γυναίκα.

Ὁ Ποκοπικό πηγαίνει ἀπ' τὸ μέρος της.

– Νοστιμούλα εἶσαι, τῆς λέει.

Ἐκείνη, μέ δάκρυα στά μάτια, τὸν παρακαλεῖ:

– Καλό μου παιδί!... Ὁ γοριλάνθρωπος δέν ξέρει τῆ γλώσσα μου... Πές του ἐσύ... Ἐγὼ δέ φταίω τίποτα. Αὐτός ὁ κακοῦργος μ' ἐστείλε στή μελαψή κόρη... Θά μ' ἐπνιγε ἂν δέν πήγαινα... Τί μποροῦσα νά κάνω... Εἶμαι μιά γυναίκα ἀδύνατη!...

Ὁ νάνος τὴν παρηγορεῖ:

– Μπάσα!... Κάθε ἄλλο... Ἐγὼ σέ βρίσκω ἀρκετά... παχουλή. Πάντως, καλούτσικη εἶσαι... Τρώγεσαι, μέ τὸ συμπάθιο!...

.....
Μιά ὀλόκληρη ὥρα προχωρεῖ ἔτσι ὁ Νταμπούχ.

Τέλος φτάνει σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ πού βρίσκονται οἱ δυὸ μεγάλες πέτρινες κολόνες. Μέ τὰ τερατόμορφα κεφάλια τῶν Θεῶν.

Ἀρχίζει νά οὐρλιάζει τρομαχτικά:

– Ὅου!... Ὅου!... Ὅου!...

– Πάλι τὰ τηλεφωνήματα ἀρχίσαμε, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό.

Νά, ὅμως!... Σέ λίγες στιγμές ἀγριοὶ ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται.

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ ἀπαισιους ἀνθρωποφάγους φτάνει τρέχοντας.

Ὁ γοριλάνθρωπος τοὺς λέει στή γλώσσα τους:

– Ἄντρας. Γυναίκα. Φάει.

Δηλαδή: Καί τὸν ἄντρα καί τῆ γυναίκα, φάτε τους. Οἱ κανίβαλοι, τρελοὶ ἀπὸ

χαρά, ἀρπάζουν τὸν Ταρζάν. Τὸν δένουν χεροπόδαρα στή μιά κολόνα. Ἀρπάζουν τῆ Μάγδα. Κάνουν τὸ ἴδιο... Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κάνουν ν' ἀρπάζουν καί τὸν Ποκοπικό.

Ἐκεῖνος βγάζει μιά τρομαγμένη στριγ

Ἐκεῖνος βγάζει μιά τρομαγμένη στριγγλιά.

Ὁ Νταμπούχ τοὺς ἐμποδίζει.

Ὁ νάνος σκαρφαλώνει γρήγορα σὸ κεφάλι τοῦ γοριλάνθρωπου. Στέκει ὀρθός. Ἀνεμίζει τῆ σκουριασμένη γιαταγάνα του. Καί τοὺς φωνάζει:

– Κι ἐμένα βρέ, θέλετε νά περιδρομιάσετε; Τόσο κακομαθημένοι εἴσαστε; Δέν μπορεῖτε νά φάτε χωρίς... μαῦρο χαβιάρ;

Ὁ Νταμπούχ γυρίζει τώρα... Ἐτοιμάζεται νά πάρει ξανά τὸ δρόμο γιὰ τὸ λημέρι του.

– Ταρζάν. Τώρα. Πεθαίνει, λέει σὸν Ποκοπικό.

Καί προσθέτει:

– Γκαούρ. Βασιλιάς. Ζούγκλα.

– Ν' ἀγιάσει ἡ στοματάρρα σου, τοῦ φωνάζει χαρούμενος, ὁ νάνος. Ἄιντε τὸ λοιπόν... Κάνε τίποτα... Καημό τὸ ἔχω νά γίνω ὑπασπιστῆς τῆς Αὐτοῦ Μαντραχαλότητας Γκαούρ τοῦ πρώτου!...

Ὁ Ποκοπικό πηδάει ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα.

– Γειά-χαρά, τοῦ λέει. Ἐγὼ φεύγω τώρα.

– Ποκοπικό. Ποῦ. Πάει; τὸν ρωτάει.

Ὁ νάνος τ' ἀποκρίνεται:

– Χουχού. Ραντεβού. Ἐχει.

– Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού! γελάει ὁ γοριλάνθρωπος.

Καί καθὼς φεύγει μουρμουρίζει:

– Ποκοπικό. Ἀγαπάει. Γυρίσει.

Μά ὁ νάνος δέν τὸν ἀκούει. Τρέχει

“Αδिका ό κόπος μου, μουνμουρίζει ό Γκαούρ. Δέν μπορώ νά πετάξω.

κιόλας γιά τό ψηλό, βραχώδικο βουνό.

“Ο Γκαούρ σέ δράση

“Ετσι φτάνει, όπως είδαμε, στή σπηλιά του θρυλικού έλληνα γίγαντα.

- Ταρζάν. Θεός. Σχωρέστον! κάνει στό γίγαντα.

Κι άμέσως τόν ρωτάει:

- Δέν μου λές, Γκαούρ, παρλεβού τ’ άνθρωπογορίλικά;

- “Οχι... Δέν καταλαβαίνω...

- Τότε δέν ξέρεις τίποτα... “Εγώ τά παρλεβού από τήν κοιλιά τής μάνας μου!... Πολύ άριστοκρατική γλώσσα.

- Θά μου τά μάθεις κι έμένα.

Ποκοπικάκι μου; ρωτάει ή Χουχού. Κι έγώ νά δεῖς τί θά σοῦ χαρίσω!

Του δίνει τίς δυό ψάθινες φτερούγες.

- Τ’ εῖν’ αὐτά, μωρή;

- Φτερά!... Νά τά κουνᾶς και... νά μένεις στόν τόπο!... Χά, χά, χά!... “Ετσι δέν εῖναι, άφέντη Γκαούρ;

“Ο μελαψός γίγαντας έχει φρενιάσει.

“Αρπάζει στή χούφτα του τό νάνο. Τόν σφίγγει.

- Λέγε μου τί τρέχει, του φωνάζει άγρια.

“Ο Ποκοπικό άγριεύει.

- Πρώτον, μή μέ στίβεις... καθότι εῖμαι τρομερός Ποκοπικό και ούχι... ζουμερό λεμόνι. Δεύτερον, μίλα καλύτερα, καθό-

τι σέ μās, ἀγριάδες δέν περνάνε!... Τρίτον, κάτσε φρόνιμα, καθότι θά τό πῶ στόν μπάρμπα Δεινόσαυρο. Καί ξέρεις τί κάνει αὐτός, κάτι ἀνθρωπάκια σάν καί σένα;

- Τί; ρωτάει ἡ Χουχού.

- Γλυκό τοῦ κουταλιού!...

Μά τ' ἀστεία παίρνουνε κάποτε τέλος. Ὁ Ποκοπικό ἐξηγεῖ στόν Γκαούρ ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Τελειώνοντας τοῦ λέει γιά τήν ἄμοιρη Μάγδα.

- Ἐχω ἓνα βάρος στήν καρδιά μου...

- Κάθομαι ἐγώ ἐπάνω της, γι' αὐτό, χρυσό μου, μουρμουρίζει ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία.

- Σκάσε, μαμζέλ! Μέ μπερδεύεις, τῆς λέει ὁ νάνος.

Καί συνεχίζει:

- Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ λευκή γυναίκα εἶναι ἀθῶα!... Ἄδικα ἡ κακομοίρα θά γίνει ψητή... Ἐγώ, Γκαούρ, θά πάω νά σφάξω τούς ἀνθρωποφάγους... Νά τή σώσω... Ἄν θέλεις, ἔλα μαζί μου. Ὅχι τίποτ' ἄλλο: Νά κάθεσαι καί νά βλέπεις... Σιγά-σιγά θά πάρεις τά κόλπα μου!...

Ὁ ἔλληνας γίγαντας στέκεται γιά λίγο βαθιά συλλογισμένος.

- Πᾶμε, Ποκοπικό. Πᾶμε νά σώσουμε τή λευκή γυναίκα.

Ξαφνικά, κάτι θυμᾶται ὁ νάνος.

- Καί σ' ἀνώτερα, μάγκα!... Δέν τά μαθες; Ὁ μπάρμπα Δεινόσαυρος σέ διόρισε...

- Τί;

- Μεγαλειότατος, τό πράγμα! Οὔτε τοῦ παπᾶ νά μὴν τό πείς...

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει. Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει στό σβέρκο του. Ξεκινᾶνε...

- Ἐγώ θά μείνω ἐδῶ; ρωτάει παραπο-

νιάρικα ἡ Χουχού.

- Ναί, τῆς κάνει ὁ νάνος. Σήμερα παίρνω τό Γκαούρ. Ἄλλη φορά θά πάρω ἑσένα... Καί τούς δυό μαζί δέν μπορῶ!...

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνα

Τρέχοντας ὁ γίγαντας, μέ τόν Ποκοπικό στό σβέρκο του, φτάνει στό μεγάλο ξέφωτο. Κοντά στίς δυό ιερές πέτρινες κολόνες.

Ὁ μικροσκοπικός νάνος πηδάει κάτω. Εἶναι, ὅπως εἶδαμε, ἡ στιγμή πού ὁ Ταρζάν ξεριζώνει τήν κολόνα του. Πέφτοντας ἐκείνη, παρασύρει καί τήν ἄλλη κάτω. Ἡ λευκή γυναίκα χτυπιέται. Μένει ἀναίσθητη.

Ὁ Ταρζάν ἔχει πέσει μέσα σχεδόν στίς φλόγες. Ἀρχίζει νά καίγεται. Οὐρλιάζει ἀπαίσια.

Ὁ Γκαούρ βγάζει τήν τρομερή κραυγή του. Ἀρπάζει μιά τεράστια πέτρα. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντά στούς πεινασμένους κανίβαλους. Τούς χτυπᾶ μ' αὐτή. Χωρίς νά τήν ἀφήσει ἀπ' τό χέρι του. Δυό τρεῖς ἀπ' τούς ἀνθρωποφάγους σωριάζονται κάτω.

Βγάζουν σπαραχτικές φωνές. Φέρνουν τόν πανικό στούς ἄλλους... Οἱ περισσότεροι τό βάζουν στά πόδια... Τρέχουν νά σωθοῦν... Τρεῖς μόνον ἀπ' αὐτούς δέ δειλιάζουν. Χύνονται πάνω στόν ἔλληνα γίγαντα. Σκύβουν... Τόν ἀρπάζουν ἀπ' τά πόδια. Τόν ρίχνουν κάτω...

Πεσμένος καθῶς εἶναι ὁ Γκαούρ, δέ χάνει στιγμή. Μέ τήν πέτρα πού κρατάει, δίνει ἓνα τρομερό χτύπημα στόν ἓνα... Τόν ἀφήνει στόν τόπο... Ὑστερα χτυπάει τόν ἄλλον... Τόν ἄλλον...

Ὁ Ποκοπικό τόν βλέπει ἀπό μακριά.

Μόλις σκοτώνει και τον τελευταίο, του φωνάζει:

- Έ, καπετάν Μαντράχαλε!... Τι κάνεις εκεί; Αφού σου είπα πως θα τούς σφάξω εγώ... Γιατί μου τούς σκοτώνεις;

Ο γιγαντόσωμος Έλληνας σκύβει τώρα πάνω στην άναισθητη, λευκή γυναίκα. Τραβάει με δύναμη τα σχοινιά που τή δένουν. Τά σπάει... Τή σηκώνει στην άγκαλιά του. Ρίχνει μιά ματιά στον Ταρζάν. Τά πόδια του άρχοντα της Ζούγκλας καιγονται. Ούρλιάζει απ' τούς πόνους...

Τόν αφήνει... Μέ τή Μάγδα στά χέρια του προχωρεί να φύγει... Μουρμουρίζει:

- Κακοῦργε!... Τέτοιος θάνατος σου άξιζει...

Μά γρήγορα μετανιώνει. Παρατάει κάτω τή λευκή γυναίκα. Τόν πλησιάζει. Μέ άφάνταστη δύναμη άρπάζει τή τεράστια κολόνα. Αύτή που ναι δεμένος ο Ταρζάν. Τή σέρνει πέρα απ' τή φωτιά... Ο λευκός γίγαντας παύει να καιγεται. Μουγκρίζει όμως άκόμα απ' τούς πόνους. Κοιτάζει τό Γκαούρ μέ τρόμο. Μέ φρίκη.

Εκείνος του λέει:

- Δέ λυπάμαι έσένα... Τό αίμα μου λυπάμαι... Αυτό που χύθηκε κάποτε στις φλέβες σου!

Και φεύγει. Ξανασηκώνει τή λευκή

γυναίκα... Προχωρεί. Φτάνει κοντά στον Ποκοπικό.

- Πάμε, του λέει. Οί άγριοι θά ξαναγουρίσουν... Άς τόν σπαράξουν αυτοί.

Ο νάνος μουρμουρίζει:

- Βρέ καθάρισέ τον έσύ, σου λέω!... Γιατί να χει τήν ύποχρέωση σέ άλλους; Ξεκινούν γρήγορα... Μά ή φόρα του Γκαούρ όσο πάει και κόβεται... Τό βάδισμά του γίνεται πιο άργό... Πιο άργό... Ωσπου κάποτε σταματάει. Παρατάει πάλι κάτω τή λευκή γυναίκα.

- Μείνε να τήν προσέχεις, λέει στον

Ποκοπικό. Δέ θ' άργησω...

Τρέχοντας τώρα ξαναγουρίζει κοντά στον Ταρζάν.

Σκύβει πάνω του. Τραβάει με δύναμη τα σχοινιά που τόν δένουν. Τά σπάει. Τόν λευτερώνει απ' τήν πεσμένη κολόνα. Τόν στηλώνει όρθό. Τόν κοιτάζει μέ συμπόνια.

- Άδερφέ μου, του λέει. Πόσο θέλω να σε μισήσω... Μά δέν μπορώ!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας χαμηλώνει τά μάτια. Δέν άποκρίνεται τίποτα.

Ο Έλληνας γίγαντας άπλώνει τώρα τό χέρι. Του χαιδεύει τά μαλλιά. Τά όμορφα μαύρα μάτια του βουρκώνουν. Ψιθυρίζει:

- Γιατί να μην είσαι καλός; Γιατί;

Γυρίζει απότομα. Φεύγει τρέχοντας.

Ἀνέλπιστη σωτηρία

Φτάνει κοντά στον Ποκοπίκο. Και στην άναισθητη λευκή γυναίκα. Βρίσκει τό νάνο μέ βουρκωμένα μάτια.

– Τί συνέβη; Γιατί κλαίς; τόν ρωτάει.

Ἄ Ο Ποκοπίκο τοῦ δείχνει τή Μάγδα.

– Δέν τή βλέπεις, τοῦ κάνει κλαίγοντας. Ἄφησε... Ἄφησε...

– Τί ἄφησε;

– Ἄφησε... γειά στίς ὁμορφες καί γειά στίς μαυρομάτες!...

Ἄ Ο Γκαούρ σκύβει πάνω στ' ἀκίνητο κορμί τῆς γυναίκας. Ἄφουγκράζεται τήν καρδιά της...

– Πέθανε, ψιθυρίζει.

Ἄ Ο νάνος ἀναστενάζει:

– Πάει κι αὐτή!... Ζωή στά κατσοκομούλαρά μας!...

Δακρυσμένος ὁ Γκαούρ σκεπάζει τό νεκρό κορμί της μέ πέτρες. Μέ κλαδιά.

Ἄ Ο Ποκοπίκο ραίνει τόν παράξενο τάφο της μέ ἀγριολούλουδα. Μουρμουρίζει:

– Τήν κακομοίρα!... Ἄν δέν πέθαινε, θά... ζοῦσε ἀκόμα!...

– Ἄελα, πᾶμε, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ.

Καί τόν τραβάει ἀπ' τό χέρι...

Ἄ Ἐτσι φτάνουν στό θεόρατο πέτρινο βουνό. Σκαρφαλώνουν στήν κορφή του...

– Καλῶς τό πουλάκι μου, κάνει ἡ Χουχού.

– Μπά πού νά πάρει ὁ διάβολος, λέει ὁ Ποκοπίκο. Λάθος ἔκανα κι ἤρθα ἐδῶ... Πρέπει νά τρέξω κοντά στήν Ταταμπού μου...

Δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Καί νά!... Τρομεροί ἀλαλαγμοί ἀπό

στόματα ἀγριων ἰθαγενῶν, φτάνουν στήν κορφή.

Ἄ Ο Γκαούρ, ὁ Ποκοπίκο κι ἡ Χουχού, σκύβουν νά δοῦν.

Ἄ Ολόκληρο τό πέτρινο βουνό τους εἶναι περικυκλωμένο ἀπό ἀμέτρητους κανίβαλους.

– Εἶναι ἡ φυλή τῶν Σούχα-βά, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Ἄ ἀρχηγός τους εἶναι φίλος τοῦ Ταρζάν. Σίγουρα ὁ «Μεγαλειότατος» θά τοὺς ξεσήκωσε...

– Ποτέ, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ. Πρὶν λίγο ἔσωσα τή ζωή τοῦ Ταρζάν. Πῶς μπορεῖ νά θέλει τό κακό μου;

– Αὐτόν λογαριάζεις; τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Εἶναι ικανός γιά ὅλα!...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι σκαρφαλώνουν γρήγορα στά βράχια. Οὐρλιάζουν ἀγρια. Προχωροῦν γιά τήν κορφή!...

– Τί νά ἔρχονται νά κάνουν; ρωτάει ὁ νάνος.

Ἄ Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἀναστενάζει:

– Ἄχχχ... Τά ἔχω ξετρελάνει τά κακόμοιρα!... Θά ἔρχονται νά μέ κλέψουνε... Ἄ ἐγώ φταίω ἢ κακούργα!... Ποιός μοῦ ἔπε νά ἔμαι τόσο ὁμορφή!...

Ἄ Ο Ποκοπίκο ἀνοίγει τή μαύρη παλάμη του. Τῆς τήν κολλάει στή μούρη.

– Πάρτα, τῆς λέει, γιά νά μὴ σέ ματιάσουνε!

Στό μεταξύ, οἱ κανίβαλοι ἔχουν φτάσει στή μέση τοῦ βουνοῦ... Τώρα διακρίνονται καθαρά.

Ξαφνικά, μιά τρομερή κραυγή ἀκούγεται:

– Ἄόοο!... Ἄσαόοοοο!...

– Δέν στά ἔλεγα ἐγώ; φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Ἄ Ο Ταρζανάκος μᾶς κάνει λαχτάρα!...

Κι αλήθεια: Σκύβοντας πάλι, βλέπουν ανάμεσα στους άγριους, τόν άρχοντα τής Ζούγκλας!...

Τόν άκούνε ταυτόχρονα νά φωνάζει:

- Θάνατος στον Γκαούρ!... Ένας βασιλιάς χωράει στή Ζούγκλα!... Έμπρός, γενναίοι Σούχα-βά!... Θάνατος στον Γκαούρ!...

Ο άτρόμητος Έλληνας γίνεται θηρίο. Φωνάζει:

- Γιατί μέ πολεμάς, Ταρζάν; Τί κακό σου 'κανα;

Ταυτόχρονα, μέ άφάνταστη δύναμη άρχίζει νά γκρεμίζει όλόκληρους βράχους άπ' τό βουνό του!... Οί κανίβαλοι παρασύρονται άπ' αυτούς. Γκρεμίζονται

στό βάραθρο!... Μεγάλο κακό γίνεται!...

Η Χουχού βοηθάει κι αυτή. Μαζεύει πέτρες άπ' τήν κορφή. Τίς πετάει μέ δύναμη!...

Ο Ποκοπίκο κάθεται άτάραχος. Δέν κάνει τίποτα.

- Γιατί δέ μάς βοηθάς, χρυσό μου; τόν ρωτάει ή πυγμαία.

- Έχω ρεπό, τής άποκρίνεται.

Κι άμέσως προσθέτει:

- Πετροπόλεμο θά παίξω, μωρή μαμζέλ; Άμα φτάσουν επάνω, έδώ είμαστε... Θά τραβήξω τή χατζάρα και θά τούς πάρω τά κεφάλια. Άπλούστατο!...

Στό μεταξύ, οί άνθρωποφάγοι, όλο και προχωρούν.

Οί φτερούγες τούς σώζουν όλους άπ' τό βέβαιο θάνατο.

Οι ζημιές πού τούς κάνουν οι βράχοι του Γκαούρ, δέν κόβουν τή φόρα τους... Είναι άμέτρητοι!...

Ή Ταρζάν οὐρλιάζει μέ μανία. Τούς δίνει κουράγιο. Τούς φανατίζει...

- Θάνατος στόν Γκαούρ!... Θάνατος στόν έχθρό του δοξασμένου Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Ή γιγαντόσωμος ἔλληνας γίγαντας δέ δειλιάζει. Ξέρει πώς ἡ θέση του εἶναι τραγική! Οἱ κανίβαλοι ἔχουν ζώσει τό βουνό... Πλησιάζουν τώρα στήν κορφή. Ἄν ἦταν ἄλλος θά μπορούσε νά ξεφύγει. Μά δέν τό κάνει. Πού ν' ἀφήσει τόν Ποκοπικό; Τή Χουχού;

Τήν ἴδια στιγμή, ἀκούγεται ἡ φωνή του Ταρζάν:

- Γκαούρ, παραδώσου!... Ἐγώ εἶμαι ὁ ἀφέντης σου!...

Ή νάνος μουρμουρίζει:

- Ἔτσι πού ἔμπλεξες, καπετάν Μαντράχαλε, μόνο ἂν ἦσουνά πουλάκι θά γλίτωνες!...

Ἄμέσως μιά ἰδέα φωτίζει τά μάτια του γίγαντα. Ἀρπάζει γρήγορα τά δύο τεράστια φτερά. Τά τοποθετεῖ στά δύο τεντωμένα χέρια του...

- Χουχού καί Ποκοπικό, φωνάζει. Πιαστεῖτε στή ράχη μου. Χαμένοι γιά χαμένοι εἴμαστε... Θά πηδήσουμε στό κενό...

Πρόθυμα ἡ πυγμαία σκαρφαλώνει στή ράχη του γίγαντα.

Ή Ποκοπικό διστάζει:

- Ἀφοῦ φοβόσαστε φευγάτε, τούς λέει. Ἐγώ θά μείνω.

- Ποκοπικάκι μου, θά σέ φᾶνε οἱ «τέτοιοι», του λέει ἡ Χουχού.

- Ἄς μέ φᾶνε!

Οἱ κανίβαλοι ἔχουν ζυγώσει τώρα.

- Ἐπιτέλους θά ῥθεις; φωνάζει ὁ Γκαούρ.

- Εἶπα ὄχι. Τέλειωσε!... Τραβάτε στό καλό!...

Ή μελαψός γίγαντας παίρνει τή μεγάλη ἀπόφαση. Ἐποχωρεῖ λίγα βήματα. Παίρνει φόρα. Φτάνει τρέχοντας στόν τελευταῖο βράχο. Μέ τεντωμένες τίς φτεροῦγες ἐκσφενδονίζεται στό κενό.

Ή νάνος κοιτάζει μέ μάτια γουρλωμένα.

Καί νά τί βλέπει:

Στήν ἀρχή, ὁ Γκαούρ ταλαντεύεται. Ἡ Χουχού πάει νά ξεφύγει ἀπ' τή ράχη του... Γρήγορα ὁμως βρίσκει ἰσορροπία... Καί σάν ἓνας τεράστιος ἀητός, μ' ἀνοιγμένα, ἀκίνητα φτερά, σχίζει τόν ἀέρα... Ὅσο προχωρεῖ, τόσο χαμηλώνει.

Στό μεταξύ οἱ κανίβαλοι μέ τόν Ταρζάν παρουσιάζονται στήν κορφή.

Κοιτάζουν τό φτερωτό Γκαούρ μέ κατάπληξη. Κουνᾶνε τά κοντάρια τους κατά τόν οὐρανό. Ἀλαλάζουν ἄγρια!...

Ή Ταρζάν κοιτάζει κι αὐτός σάν χαμένος.

Τήν ἴδια στιγμή, μιά λεπτή φωνούλα τούς ξαφνιάζει.

- Βαρᾶτε μπρόοος!... Ἀεριοπροωθούμενοοο!...

Εἶναι ὁ τρομερός Ποκοπικό. Ἐχει περάσει στά χέρια του τίς δύο μικρές φτεροῦγες. Αὐτές πού ἔφτιαξε ἡ Χουχού. Τρέχοντας πηδάει πάνω ἀπ' τό κεφάλι του Ταρζάν. Κι ἀρχίζει νά πετάει στό κενό...

Σέ λίγες στιγμές φτάνει τόν Γκαούρ. Πετάει κι αὐτός πλάι του. Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται.

- Μπράβο, Ποκοπικό!... Σάν μαδημέ-

νος γκαργκανάς είσαι!...

Ο Γκαούρ χαμογελάει.

- Καλά πᾶς; ρωτάει τὸ νάνο.

- Φίνα, τ' ἀποκρίνεται. Ἐνα μόνο φοβᾶμαι...

- Τί;

- Μὴ μοῦ σωθεῖ ἢ... βενζίνα!...

Ο Γκαούρ γυρίζει ἀργά τώρα τὰ τεράστια φτερά του. Δεξιά ἀντικρίζει μιὰ μικρὴ λίμνη. Σ' αὐτὴν πρέπει νὰ πέσουν... Μόνο ἔτσι δὲ θὰ σκοτωθοῦν...

Ο Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ.

Ἡ Χουχού φωνάζει στὸν ἀγαπημένο της νάνο:

- Ποκοπικάκι μου, δὲν πετᾶς τίς

Ἐτσι, μὲ μεγάλη ὀρμὴ πέφτουν στὰ νερά της. Καί δὲν παθαίνουν τίποτα!... Κολυμπώντας βγαίνουν κι οἱ τρεῖς στὴν ὄχθη.

- Καημένε Μαντράχαλε, τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο. Δὲν ἔκανες λίγο πιό πέρα...

Ἀφοῦ βλέπεις πού παίρνω στροφὴ!

- Χά, χά, χά, γελάει ἡ Χουχού. Μὴ ζητᾶς τώρα νὰ τὰ μπαλώσεις... Ἐρχόσουνα νὰ μέ... φιλήσεις.

- Ἐμπρός, τοὺς φωνάζει ὁ Γκαούρ. Ὁ θεὸς Κράουμπα δὲ μᾶς ἀφησε νὰ χαθοῦμε... Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε τὴν Ταταμπού... Ἀργά τὴ νύχτα ξαναγυρίζουμε στὴ σπηλιά μας. Οἱ ἄγριοι κι ὁ

φτεροῦγες νὰ ἴρθεις νὰ κάσουμε ἐδῶ... Σὲ λυπᾶμαι νὰ κουράζεσαι.

- Πᾶτε γυρεύοντας γιὰ καρπαζιά, μαμζέλ, τῆς λέει ἐκεῖνος.

Καί κάνει μιὰ στροφὴ κατὰ τὸ Γκαούρ. Θέλει νὰ περάσει ἀπὸ πάνω της. Νὰ τῆς δώσει μιὰ στὸ σβέρκο μὲ τὴν τεράστια πατούσα του.

Ἀλίμονο, ὅμως! Μὲ τὸ γύρισμα χάνει τὴν ἰσορροπία. Πέφτει πάνω στὴν ἀριστερὴ φτεροῦγα τοῦ γίγαντα... Γέρνει κι ἐκεῖνος... Κι ὅλοι μαζί κουτροβαλᾶνε κάτω.

Εὐτυχῶς, βρίσκονται πάνω ἀπ' τὴ λίμνη.

Ταρζάν θὰ ἔχουν φύγει...

Ἀμέσως ξεκινοῦν...

Παίρνουν τὸ μονοπάτι πού βγάζει στὸ ψηλό, θεόρατο δέντρο... Ἐκεῖ πού ἔχει τὸ καλύβι του ὁ Νταμπούχ. Ὁ γιγαντόσωμος γοριλάνθρωπος.

Καθὼς προχωροῦν, ἡ Χουχού ρωτάει τὸ νάνο:

- Γιατί, Ποκοπίκο, δὲν ἤθελες νὰ σὲ πάρει ὁ Γκαούρ στὴ ράχη του, σάν πέταξε ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ;

- Κοροῖδο ἤμουνα; τῆς ἀποκρίνεται. Περιμένα νὰ δῶ πρῶτα πῶς θὰ τὰ βολεύατε ἐσεῖς... Ἄν γκρεμοτσακίζοσαστε, θὰ καθόμανε στ' αὐγά μου... Μὰ

Οι Κανίβαλοι παρασύρονται απ' αυτούς. Γκρεμίζονται στο βάραθρο!...
Μεγάλο κακό γίνεται!...

είδα πώς πηγαινάτε μιά χαρά... Έτσι στά
σιγουρα γίνηκα... αεροπόρος!

Σέ λίγο ο νάνος ρωτάει τον Γκαούρ.

– Λοιπόν, τί αποφάσισες, φίλε; Θά τον
καθαρίσουμε τον Ταρζάν; Ή θά τον
αφήσουμε νά μās κάνει καψόνια;

Ο θρυλικός Έλληνας γίγαντας απο-
κρίνεται:

– Αύτός είναι κακοῦργος! Πρέπει νά
γίνω κι ἐγώ;

Ο Ποκοπίκο κουνάει θλιβερά τό
κεφάλι του.

– Γι' αυτό δέ θά πās ποτέ μπροστά!
του λέει. Ἄλλά ἔννοια σου... Θά βάλω
ἐγώ τον «μπάρμπα Δεινόσαυρο» νά τον
κανονίσει!...

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τó επόμενο
Τεύχος Νο 23 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Στήν ιστορία αυτή πού διαδραματίζεται
μέσα στή Ζούγκλα, ó Ποκοπίκο μέ τό
σκέρτσα του, καί μέ τό θαυμασμό του γιά τόν
"Έλληνα γίγαντα, θά τόν βοηθήσει γιά νά
ξεπεράσει μερικές δύσκολες στιγμές.

Ό λευκός γίγαντας γονατίζει τώρα: "Έλεος του λεί. Λυπήσουμε με!...
(Τεύχος Νο 23)

καί τώρα!

Η ΜΑΧΗ

ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

στά βιβλιοπωλεία

σέ ἕξι ἄλμπουμ

Ζητήστε τα!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΣΥΝΤΟΜΑ

Οί δύο

πρῶτοι τόμοι

του

ΜΙΑ ΦΟΡΑ

ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

ΗΤΑΝ...

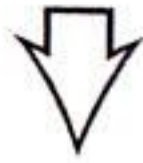
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΘΑ ΤΟΥΣ ΒΡΕΙΤΕ

σ' όλα τα

βιβλιοπωλεία

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

